

Περίληψη της ομιλίας του Τ. Φωτόπουλου στο Εργατικό Κέντρο Χαλκίδας (25/07/2012).
Το βίντεο ολόκληρης της ομιλίας και της συζήτησης που ακολούθησε εδώ:
http://www.youtube.com/watch?v=FBbi_JmnpxE&list=PL0003D5D09E7F8140&index=1&feature=plpp_video

Μετά την ήττα του λαϊκού κινήματος Η επιτακτική ανάγκη για ένα Λαϊκό Μέτωπο Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

1. ΝΙΚΗ Η ΗΤΤΑ ΤΩΝ ΛΑΙΚΩΝ ΣΤΡΩΜΑΤΩΝ;

Τα λαϊκά στρώματα που προχώρησαν με τις εκλογές του Μάη σε μια πρωτοφανή καταδίκη των κομμάτων εξουσίας, η οποία συνέτριψε τη λογική του Μνημονιακού μονόδρομου, στις εκλογές του Ιούνη έπεσαν στη παγίδα που έστησαν οι ντόπιες και ξένες ελίτ, δηλαδή το δίλημμα «**Ευρώ ή καταστροφή**», που όχι μόνο ανέτρεψε την προηγούμενη κατάκτηση αλλά και τα οδήγησε στη πιο βαριά ήττα μετά τον εμφύλιο. Σε αυτή την εξέλιξη ήταν αποφασιστική η ευθύνη του **ΣΥΡΙΖΑ** που κατέβηκε με ένα άκρως αντιφατικό αλλά και επικίνδυνο πρόγραμμα, που ενίσχυε αντί να καταρρίπτει τη παγίδα αυτή, με αποτέλεσμα πολλοί από τους «βολεμένους» αλλά απογοητευμένους δεξιούς και πασόκους, όπως είχαμε προβλέψει, να επιστρέψουν στα κόμματα εξουσίας από όπου βασικά προήλθαν και να νομιμοποιήσουν τα εγκληματικά Μνημόνια, τη δανειακή συνθήκη και τους εφαρμοστικούς Νόμους. Έτσι, οι προβλέψεις μας επιβεβαιώθηκαν απόλυτα από τα γεγονότα, και στην πραγματικότητα οδήγησαν στο χειρότερο δυνατό αποτέλεσμα, τόσο για τα λαϊκά στρώματα, όσο και για την αντισυστημική Αριστερά: το λαϊκίστικο «πρόγραμμα» του ΣΥΡΙΖΑ, που ήταν όχι μόνο αντιφατικό αλλά και άκρως αποπροσανατολιστικό, διότι καλλιέργησε ψευδαισθήσεις στα λαϊκά στρώματα ότι δήθεν μπορούσαν να αποφύγουν τα Μνημόνια ακόμη και μέσα στην ΕΕ, προσελκύοντας έτσι όλους τους «νοικοκυραίους» που τρέμουν μην χάσουν το Ευρώ «τους», αλλά δυστυχώς και μεγάλα λαϊκά στρώματα που δεν είχαν καν Ευρώ στην τσέπη, που τρομοκρατήθηκαν από την αδίστακτη Γκεμπελική προπαγάνδα των ξένων και ντόπιων ελίτ ότι έξοδος από το Ευρώ σημαίνει την ολοκληρωτική κατάρρευση της οικονομίας, αν όχι τον

...κατακλυσμό του Νώε, όπως το παρουσίαζαν τα πανάθλια κανάλια της ντόπιας ελίτ. Το ρεύμα όμως προς τον ΣΥΡΙΖΑ δεν ήταν αρκετό για να τον οδηγήσει στην κυβέρνηση, οπότε θα αποδείχνονταν και η αθλιότητα των θέσεων του και θα επιταχυνόταν η ριζοσπαστικοποίηση της λαϊκής συνειδητοποίησης, ιδιαίτερα εάν ταυτόχρονα παρέμεναν σε αρκετά υψηλά επίπεδα τα ποσοστά της αντισυστημικής, αντι-ΕΕ Αριστεράς και κυρίως του ΚΚΕ. Αντίθετα, η τρομοκρατία των ελίτ από τη μία και ο λαϊκισμός του ΣΥΡΙΖΑ, από την άλλη, τον οδήγησαν στη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης, όπως ακριβώς ήθελαν οι ντόπιες και ξένες ελίτ (και πιθανότατα και τα ίδια τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, όπως φαίνεται καθαρά τώρα), ώστε να συνεχίσει να αποπροσανατολίζει και να λαϊκίζει ανώδυνα πλέον από τη θέση τώρα της αξιωματικής αντιπολίτευσης, και έμμεσα να ευνοχίζει κάθε διαδικασία ριζοσπαστικοποίησης και κάθε συναφή αγώνα, αφού πρώτα κατάφερε να αποδομήσει σημαντικά την αντισυστημική Αριστερά.

Συγχρόνως, ακόμη και όταν **αντισυστημικά κόμματα όπως το ΚΚΕ** έπαιρναν σωστές θέσεις για τη διαγραφή του Χρέους και τη συνακόλουθη έξοδο από την ΕΕ/Ευρωζώνη και την ανάγκη αυτοδύναμης ανάπτυξης, ουσιαστικά τις αχρήστευαν με το να συνδέουν την έξοδο από την ΕΕ με τη κατάκτηση της λαϊκής εξουσίας, δηλαδή με την αλλαγή του συστήματος, η οποία βέβαια αυτή τη στιγμή ήταν αδύνατη, όπως άλλωστε και το ίδιο τόνιζε. Από την άλλη μεριά, αντισυστημικές δυνάμεις όπως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ τόνιζαν τις αποπροσανατολιστικές και ρεφορμιστικές προτάσεις της ΕΛΕ, ενώ το θέμα της εξόδου από την ίδια την ΕΕ (σε αντίθεση με την Ευρωζώνη) συχνά παραπεμπόταν στο απώτερο μέλλον ή μπερδευόταν με την αντικαπιταλιστική ρήξη με την ΕΕ και τη διάλυση της ίδιας της ΕΕ κάτω από τον αντικαπιταλιστικό αγώνα των Ευρωπαϊκών λαών, που παρέπεμπε στις ελληνικές καλένδες. Όχι τυχαία, τόσο το ΚΚΕ όσο και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ υπέστησαν εκλογική συντριβή, που, συνακόλουθα, δεν οφείλεται μόνο στην τρομοκρατία των ελίτ και τον λαϊκισμό του ΣΥΡΙΖΑ.

2. ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΗ ΑΝΑΓΚΗ ΤΟ ΛΑΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ;

Ιδιαίτερα, όταν έτσι κι αλλιώς θα μας βγάλουν από την ευρωζώνη, προσωρινά ή μόνιμα, και μάλιστα σύντομα;

— Γιατί η επιστροφή στη δραχμή με τους δικούς τους όρους θα είναι καταστροφική:

- αύξηση του Χρέους μετρούμενο σε υποτιμημένες δραχμές,
- ξεπούλημα κοινωνικού πλούτου,
- παγίωση/συνέχιση της κατεδάφισης των εργασιακών δικαιωμάτων,
- μόνιμη απώλεια οικονομικής κυριαρχίας.

Είναι λοιπόν φανερό, εν όψει της ολοκλήρωσης της σύνθλιψης των λαϊκών στρωμάτων και της καθιέρωσης εργασιακών σχέσεων Ινδικού ή Κινέζικου τύπου, παράλληλα με το ξεπούλημα κάθε κοινωνικού πλούτου από τη νέα κυβέρνηση, και ενώ η αξιωματική

αντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ θα περιμένει την επανάσταση του Ολάντ και «των άλλων προοδευτικών δυνάμεων» στην ΕΕ, είναι μονόδρομος η συνένωση όλων των αντισυστημικών δυνάμεων αλλά και των ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων που συνθλίβονται από την κρίση κάτω από **ένα ελάχιστο πρόγραμμα κοινών στόχων που θα έβγαζαν τη χώρα από την καταστροφική κρίση, όχι μόνο βραχυπρόθεσμα αλλά και μακροπρόθεσμα, βάζοντας τις βάσεις για την οικονομική αυτοδυναμία, ώστε όταν αυτό θα είχε επιτευχθεί, ο λαός να αποφάσιζε δημοκρατικά τι είδους συστημική αλλαγή θα προτιμούσε για το μέλλον**, με βάση τις προτάσεις των αντισυστημικών δυνάμεων που θα διατηρούσαν την ιδεολογική αυτονομία τους σαν συνιστώσες του Μετώπου αυτού, όπως είχαμε προτείνει παλιότερα στην «Εκκληση για ένα Λαϊκό Μέτωπο Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης».

<http://www.inclusivedemocracy.org/brochures/2012.04.19_metopo_koinonikis_ethnikis_apeleytherosis.html>

3. ΚΡΙΣΙΜΟ ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΩΝ ΣΤΟΧΩΝ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

Δεδομένου ότι το ίδιο το Μέτωπο ορίζεται αποκλειστικά από τους Στόχους του και όχι από το ποιοι μετέχουν σε αυτό είναι κρίσιμο το θέμα πως ορίζονται οι στόχοι αυτοί.

A. ΑΜΕΣΟΙ ΣΤΟΧΟΙ

Πιστεύουμε ότι μόνο ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα κοινωνικής αλλαγής με βραχυπρόθεσμους και μεσοπρόθεσμους στόχους σαν τους παρακάτω θα μπορούσε να ενώσει όλες τις αντισυστημικές δυνάμεις αλλά και τα ευρύτερα λαϊκά στρώματα που πληρώνουν πραγματικά την κρίση γύρω από ένα Μέτωπο κοινωνικής (και συνακόλουθα εθνικής) απελευθέρωσης, που θα ενέπνεε τα λαϊκά στρώματα να ξεσηκωθούν ενάντια στον πραγματικό εχθρό, δηλαδή τη διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς και την υπερεθνική ελίτ (που στη χώρα μας εκπροσωπεί η Τρόικα) καθώς και τη ντόπια ελίτ και τα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα. Είναι ο ίδιος εχθρός που οδηγεί καθημερινά όχι μόνο στην εξαθλίωση του λαού μας, αλλά και στον κοινωνικό κανιβαλισμό που φανερώνουν οι αρρωστημένες επιθέσεις κατά άλλων θυμάτων της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, που τα βάζει το σύστημα αυτό κάτω από εμάς στην κοινωνική ιεραρχία της εξαθλίωσης: τους μετανάστες. Έτσι, φασιστοειδείς οργανώσεις, με τη φανερή βοήθεια των κρατικών αρχών που θα μπορούσαν σε μια μέρα να πατάξουν, αν ήθελαν, παρόμοια φαινόμενα, δημιουργούν ένα τεχνητό διχασμό μεταξύ των θυμάτων της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης για να αποπροσανατολίσουν τα λαϊκά στρώματα από τον πραγματικό εχθρό τους. **Μόνο ένα Μέτωπο σαν αυτό που προτείνουμε θα μπορούσε, κατά συνέπεια, να βάλει τις βάσεις για μια πραγματική κοινωνική αλλαγή, η οποία θα έφερνε ταυτόχρονα τη μόνιμη έξοδο από τη σημερινή καταστροφική πολυδιάστατη κρίση.**

[1]. **Άμεση μονομερής έξοδος μας από την ΕΕ (και όχι μόνο από την Ευρωζώνη)**, η οποία αποτελεί την αναγκαία συνθήκη για την ανάκτηση της απαραίτητης οικονομικής κυριαρχίας.

[2]. **Ακύρωση όλων των δανειακών συμβάσεων, Μνημονίων και σχετικών Νόμων με παράλληλη ολοκληρωτική στάση πληρωμών των τοκοχρεολυσίων** (που σημαίνει μονομερή διαγραφή του χρέους).

[3]. **Αναγκαστική απαλλοτρίωση χωρίς αποζημίωση κάθε κοινού αγαθού** που έχει περιέλθει, μέσα από τη διαδικασία των ιδιωτικοποιήσεων, στην ιδιοκτησία των ξένων και ντόπιων ελίτ.

[4]. **Επανεισαγωγή της δραχμής και μερική υποτίμησή της με παράλληλη μετατροπή των καταθέσεων σε δραχμές, και μέτρα ώστε να μην πληγούν τα λαϊκά εισοδήματα και οι μικροκαταθέτες** (π.χ. επιδοτήσεις των λαϊκών στρωμάτων χρηματοδοτούμενες από τα έσοδα ενός σημαντικού φόρου στη μεγάλη περιουσία — κινητή και ακίνητη — καθώς και τα έσοδα από ένα βαρύ φόρο στα είδη πολυτελείας).

[5]. **Αυστηροί κοινωνικοί έλεγχοι στην κίνηση αγαθών, κεφαλαίων και υπηρεσιών** (τελωνειακοί έλεγχοι, συναλλαγματικοί έλεγχοι, ποσοστώσεις κ.λπ.) ώστε να θωρακιστεί η οικονομική αυτοδυναμία της χώρας.

[6]. **Επαναφορά μισθών και συντάξεων στα προ Μνημονίων επίπεδα με παράλληλη επαναπρόσληψη των απολυμένων** στον δημόσιο τομέα, που θα αναδιοργανωθεί ορθολογικά, στο πλαίσιο της γενικότερης αναδιάρθρωσης της οικονομίας με βάση την αρχή της αυτοδυναμίας.

[7]. **Κοινωνικοποίηση των Τραπεζών και των στρατηγικών κλάδων παραγωγής, συμπεριλαμβανομένων όλων των κλάδων που καλύπτουν βασικές ανάγκες**, στο πλαίσιο του προτεινόμενου παρακάτω μίγματος μορφών ιδιοκτησίας και μεθόδων κατανομής των οικονομικών πόρων.

[8]. **Γενική καταγραφή κινητής και ακίνητης περιουσίας**, συμπεριλαμβανομένων των καταθέσεων στο εξωτερικό και επιβολή δραστικού «προοδευτικού» φόρου μεγάλης περιουσίας (φόρος δηλαδή ανάλογος με το μέγεθος της περιουσίας που μπορεί να φθάνει και στο 100% της περιουσίας για τις πολύ μεγάλες περιουσίες κ.λπ.), με στόχο τη δραστική ανακατανομή του εισοδήματος και του πλούτου.

[9]. **Δημιουργία ενός πραγματικά λαϊκού συστήματος Υγείας, Εκπαίδευσης και Κοινωνικών Υπηρεσιών** που θα καλύπτει τις λαϊκές ανάγκες και θα ελέγχεται από τα λαϊκά στρώματα.

B. ΜΕΣΟΠΡΟΘΕΣΜΟΙ ΣΤΟΧΟΙ: ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Μεσοπρόθεσμος στόχος του Μετώπου θα έπρεπε να είναι η οικοδόμηση των βάσεων μιας αυτοδύναμης οικονομίας. Χρειάζεται δηλαδή στο στάδιο αυτό να δημιουργηθεί μια **ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΗ (όχι αυτάρκης) οικονομία που θα στηρίζεται κατ' αρχήν στους εγχώριους παραγωγικούς πόρους για την κάλυψη των αναγκών μας, και μόνο κατ' εξαίρεση σε ξένους παραγωγικούς πόρους**, τους οποίους μπορούμε ν' αποκτούμε μέσω των εξαγωγών των πλεονασμάτων μας, και ενός τουρισμού που θα σέβεται τον ελληνικό λαό και το περιβάλλον, προσφέροντας υπηρεσίες, όχι απλά στα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα του εξωτερικού, όπως σήμερα, αλλά σε κάθε κοινωνικό στρώμα, σε ένα κλίμα διεθνούς αλληλεγγύης.

Δηλαδή:

[1]. να ληφθούν μέτρα για να ξανακτιστεί **η παραγωγική δομή της χώρας**, που έχει καταστραφεί ολοκληρωτικά μετά την πλήρη ενσωμάτωσή της στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, και ιδιαίτερα μετά την ένταξή μας στην ΕΟΚ/ΕΕ, και

[2]. να **διαμορφωθεί ένα συναφές καταναλωτικό πρότυπο**, πέρα από αυτό που μας επέβαλαν η εξάρτησή μας από την ΕΕ και το υπάρχον σύστημα, και οδήγησαν στη σημερινή πολυδιάστατη κρίση και στη συνακόλουθη οικονομική, κοινωνική και οικολογική καταστροφή.

ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ

Η αυτοδύναμη οικονομία αποτελεί άλλωστε τη μόνη δυνατή διέξοδο από την διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, που προσφέρει **εναλλακτική λύση στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση**. Και φυσικά αυτό δεν σημαίνει «απομονωτισμό» όπως διαστρεβλώνουν την αυτονομία οι «Ευρωπαϊστές» στη ρεφορμιστική Αριστερά, τα Πανεπιστήμια κ.λπ. που έχουν άμεσα ή έμμεσα οικονομικά και άλλα συμφέροντα από την παραμονή μας στην ΕΕ. Αυτή είναι η μόνη φιλολαϊκή λύση, ιδιαίτερα αν αποτελέσει τμήμα οικονομικών ενώσεων με γειτονικές χώρες σε παρόμοιο επίπεδο οικονομικής ανάπτυξης (π.χ. χώρες του Ευρωπαϊκού Νότου, Βαλκανικές χώρες, χώρες της Βόρειας Αφρικής κ.λπ.). Οι νέες αυτές **οικονομικές ενώσεις που θα θεμελιώνονται στην αλληλεγγύη των λαών**, αντί για τις σημερινές ληστρικές ενώσεις του κεφαλαίου, όπως η ΕΕ, αποτελούν τον μόνο αληθινό διεθνισμό σήμερα, σε αντιδιαστολή με τον ψευτοδιεθνισμό της ρεφορμιστικής «Αριστεράς» που δήθεν θα κτιστεί μέσα στην ΕΕ! Πιο σημαντικό, **η ίδρυση αυτοδύναμων οικονομιών αποτελεί την αναγκαία προϋπόθεση για να γίνει δυνατή η ανάπτυξη του αγώνα για μια νέα μορφή κοινωνίας**. Ούτε μια ΠΔ, ούτε μια σοσιαλιστική (κρατικοσοσιαλιστική ή ελευθεριακή) οικονομία, είναι δυνατές σήμερα σε μια χώρα που δεν έχει ανακτήσει την οικονομική αυτοδυναμία της και την απεξάρτησή της από την διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς.

Μεσοπρόθεσμα προτείνεται ένα μίγμα μορφών ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής (κρατική, δημοτική, συνεταιριστική, ατομική μικροϊδιοκτησία) και, επομένως, **ένα αντίστοιχο μίγμα των μεθόδων κατανομής των οικονομικών πόρων** (Ενδεικτικός Σχεδιασμός, Οικονομική Δημοκρατία, Αγορά). Η παραγωγή, δηλαδή, στο στάδιο αυτό θα μπορούσε να στηριχθεί σε μια ποικιλία μορφών ιδιοκτησίας, ώστε να δοθεί η πρακτική δυνατότητα στον Λαό να αποκτήσει άμεση εμπειρία από τις διάφορες μορφές κοινωνικής οργάνωσης και να επιλέξει κατόπιν τις πιο κατάλληλες για την απελευθερωτική κοινωνία:

Γ. ΜΑΚΡΟΠΡΟΘΕΣΜΟΣ ΣΤΟΧΟΣ

Ο απώτερος στόχος ενός παρόμοιου Μετώπου δεν μπορεί παρά να είναι η **απεξάρτηση της Ελλάδας από τη διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς και τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση** (όπως αυτή εκφράζεται στον χώρο μας με την ΕΕ), η οποία δεν αποτελεί απλά επιλογή κάποιων «κακών» πολιτικών, ή δόγμα, ή, ακόμη χειρότερα, συνωμοσία, όπως υποστηρίζουν βαθύτατα αντιδραστικές συνωμοσιολογικές θεωρίες (π.χ. η δήθεν «θεωρία» της Ναόμι Κλάιν για «σοκ και δέος» που υποστηρίζουν στελέχη της ρεφορμιστικής, της «πατριωτικής», αλλά και της δήθεν «ελευθεριακής» Αριστεράς), με στόχο την παραπλάνηση των λαών ότι αρκεί να αλλάξουμε τους «κακούς» πολιτικούς και τις πολιτικές τους για να ανατρέψουμε τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση! Η **νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση είναι ΣΥΣΤΗΜΙΚΟ φαινόμενο** και ανατρέπεται μόνο μέσα από την ανατροπή των θεσμών της, και ιδιαίτερα των ανοικτών και «απελευθερωμένων» αγορών κεφαλαίου, εργασίας, εμπορευμάτων και υπηρεσιών. Οι αγορές αυτές είναι αποτέλεσμα της δυναμικής της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς και επιβάλλονται σήμερα από τις ελίτ, είτε «ειρηνικά», μέσα από τους διεθνείς οργανισμούς που ελέγχουν (ΔΝΤ, ΕΕ κ.λπ.), ή ακόμη και με σφαγές (Ιράκ, Αφγανιστάν, Λιβύη), με στόχο την ένταξη κάθε χώρας σε αυτή. Στον γεωγραφικό χώρο μας, αυτό γίνεται μέσω της ΕΕ, και ήταν ακριβώς η ένταξή μας στην ΕΕ και στη συνέχεια στην ΟΝΕ και την Ευρωζώνη που οδήγησαν στην έκρηξη της χρόνιας καπιταλιστικής κρίσης της οικονομίας μας (η παγκόσμια οικονομική κρίση, αντίθετα με τις αποπροσανατολιστικές προσεγγίσεις «Μαρξιστών» και ρεφορμιστών, λειτούργησε μόνο ως καταλύτης της δικής μας κρίσης και όχι ως η αιτία της), τη σημερινή οικονομική καταστροφή και τη μετατροπή της χώρας, στη συνέχεια, σε προτεκτοράτο.

Όμως ο στόχος αυτός είναι και άρρηκτα δεμένος με την συστημική αλλαγή και επομένως συναρτάται απόλυτα με τον συσχετισμό δυνάμεων που θα επικρατεί αφού θα έχουν επιτευχθεί οι άμεσοι και μεσοπρόθεσμοι στόχοι οι ΟΠΟΙΟΙ ΔΕΝ ΠΡΟΥΠΟΘΕΤΟΥΝ ΣΥΣΤΗΜΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ, πέρα βέβαια από τα ριζοσπαστικά μέτρα που επιβάλλουν οι στόχοι, που αποκλείουν για παράδειγμα παραγωγικές δραστηριότητες από πολυεθνικές αλλά και μεγάλες καπιταλιστικές επιχειρήσεις, πέρα από τις μικρομεσαίες, ενώ θα ενισχυθούν — και σαν πρότυπο για το μέλλον — οι εναλλακτικές μορφές οικονομικής δραστηριότητας που ανέφερα. Τότε ο λαός θα αποφασίσει

δημοκρατικά τι είδους συστημική αλλαγή θέλει (κεντρικό σχεδιασμό με κρατικιστικό σοσιαλισμό, ΠΔ, ή κάποια μορφή ελευθεριακού σοσιαλισμού) και η μορφή απεξάρτησης από την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση θα πάρει ανάλογη μορφή με τη συστημική αλλαγή στην Ελλάδα και σε άλλες χώρες που θα ήθελαν να κτίσουν μια νέα διεθνοποιημένη οικονομία βασιζόμενη στην αλληλεγγύη και την αμοιβαία βοήθεια.

Όμως γιατί οι στόχοι του ΛΜ δεν πρέπει να προϋποθέτουν τη Λαϊκή Εξουσία και τη συστημική αλλαγή γενικότερα, όπως υποστηρίζει σχεδόν σύσσωμη η πραγματική αντισυστημική Αριστερά (στην οποία βέβαια δεν περιλαμβάνω τις συνιστώσες του ΣΥΡΙΖΑ καθώς και όλες εκείνες τις δυνάμεις αυτό-αποκαλούνται αντισυστημικές ενώ δεν βάζουν καν θέμα άμεσης εξόδου από την ΕΕ!);

— Γιατί σήμερα όλοι παραδέχονται ότι δεν υπάρχουν επαναστατικές συνθήκες (έστω και αν υπάρχουν εξεγερσιακές συνθήκες), ούτε προβλέπονται για το προσεχές μέλλον πράγμα που κάνει επιτακτική της ανάγκη ενός Λαϊκού Μετώπου με στόχους σαν τους παραπάνω **για να σταματήσουμε την οικονομική και κοινωνική καταστροφή, να βάλουμε τις βάσεις για μόνιμη έξοδο από την κρίση αλλά και τα θεμέλια για συστημική ή επαναστατική αλλαγή.**

4. ΠΟΙΟ ΤΟ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ;

Όσον αφορά πρώτα το **κοινωνικό υποκείμενο**, τόσο στην Ελλάδα όσο και σε κάθε άλλη χώρα ενταγμένη στην διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, αυτό αποτελείται από όλα **τα θύματα της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης**, όχι μόνο δηλαδή το προλεταριάτο, αλλά και τους ανέργους, τους υποαπασχολούμενους και περιθωριακά απασχολούμενους, τους φοιτητές που καταλήγουν να κάνουν οποιαδήποτε δουλειά διαθέσιμη, ακόμη και εντελώς άσχετη με τις σπουδές τους (εάν δεν αναγκαστούν να μεταναστεύσουν στο εξωτερικό), τους συνταξιούχους που καταδικάζονται σε συντάξεις πείνας, αλλά και όλους αυτούς που έχουν συνειδητοποιήσει την απάτη της αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας», καθώς και την ανάγκη αυτοδιαχείρισης σε κάθε τομέα, και φυσικά αυτούς που βλέπουν την επερχόμενη οικολογική καταστροφή όσο συνεχίζεται η σημερινή «ανάπτυξη».

Τέλος, το **πολιτικό υποκείμενο** αυτού του αγώνα θα είναι βέβαια **το νέο Λαϊκό Μέτωπο Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης** που θα γίνει ο καταλύτης των εξελίξεων, κάτω από την αιγίδα του οποίου θα διεξαχθεί ένας μαζικός αγώνας για την επίτευξη των παραπάνω στόχων, βραχυπρόθεσμα, για να επιτευχθεί η συνολική ανατροπή της σημερινής καταστροφικής αντεπανάστασης των ελίτ και, μεσοπρόθεσμα, για τη δημιουργία των βάσεων της οικονομικής αυτοδυναμίας.

5. ΓΙΑΤΙ ΜΕΤΩΠΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ;

A. ΓΙΑΤΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ;

Διότι είναι τέτοια η αλληλεξάρτηση συμφερόντων της ντόπιας με αυτά της υπερεθνικής ελίτ, και των προνομιούχων στρώματων της αστικής τάξης στη χώρα μας με τα αντίστοιχα στρώματα στην ΕΕ, ώστε **μόνο αν ο απελευθερωτικός αγώνας στρεφόταν ενάντια στις ελίτ αυτές και τα αντίστοιχα προνομιούχα στρώματα θα μπορούσαμε να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις όχι μόνο για την μόνιμη έξοδο από την κρίση αλλά και για την κοινωνική απελευθέρωσή μας**, δηλαδή για την πολιτική και οικονομική αυτοδιεύθυνση μας σαν Λαού. Προφανώς δεν μιλάμε για Μέτωπο που θα περιλαμβάνει το 90-95% του Λαού όπως π.χ. το ΕΑΜ, γιατί το ποσοστό που αντιπροσωπεύουν τα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα, οι «βουλευμένοι» που είναι αποφασισμένοι να παλέψουν να μην χάσουν τα προνόμιά τους (τα οποία εκφράζονται μέσα από την ενσωμάτωση της χώρας στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και την ΕΕ), είναι πολύ μεγαλύτερο από 5-10%. Κατά τη γνώμη μου είναι τουλάχιστον το 1/3 του Λαού.

B. ΓΙΑΤΙ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ;

Γιατί η Ελλάδα δεν έχει πια την παραμικρή οικονομική και πολιτική κυριαρχία, δηλαδή ούτε αυτή που είχε από της ίδρυσης του Ελληνικού κράτους. Πάντα είχαμε δικό μας νόμισμα και επομένως νομισματική πολιτική, και δική μας δημοσιονομική πολιτική, δηλαδή ένα ελάχιστο επίπεδο οικονομικής κυριαρχίας, που ελεγχόταν βέβαια από μια σχετικά υποτελή (με διαβαθμίσεις ανάλογα με την περίοδο) ντόπια αστική ελίτ. Τώρα όμως έχουμε μια κυβέρνηση από καθαρά ανδρείκελα της Τρόικας που θα υπακούουν άμεσα την κάθε εντολή της για να εκταμιεύεται η εκάστοτε δόση ενός Χρέους που δεν πρόκειται (ούτε μπορεί πρακτικά, ακόμα και με εκτιμήσεις/αναλύσεις κατεστημένων οικονομολόγων στο εξωτερικό) να ξεπληρωθεί ποτέ, ιδιαίτερα μέσα στην ΕΕ. Άλλωστε με την **Οικονομική και Πολιτική Ένωση** που ετοιμάζουν η Ελλάδα θα χάσει για πάντα την οικονομική κυριαρχία της

Επομένως, η δημιουργία των προϋποθέσεων οικονομικής αυτοδυναμίας από μια κυβέρνηση Λαϊκής Ενότητας είναι αναγκαία για την πραγματική εθνική απελευθέρωση. Αυτό σημαίνει ότι **η Εθνική Απελευθέρωση είναι συνέπεια της Κοινωνικής και όχι το αντίστροφο, όπως υποστηρίζουν διάφορες εθνικιστικές και «πατριωτικές» δυνάμεις**. Τα λαϊκά στρώματα δεν έχουν τα ίδια συμφέροντα με τις ελίτ και τα προνομιούχα στρώματα, που άλλωστε στηρίζουν τη σημερινή κοινοβουλευτική Χούντα

Το Μέτωπο, επομένως, δεν μπορεί να είναι απλά μέτωπο εθνικής απελευθέρωσης όπως το παλιό. **Σήμερα η εθνική απελευθέρωση ή είναι και κοινωνική απελευθέρωση, ή είναι απάτη**. Γι' αυτό και οι καλοπροαίρετοι μέσα στην «**Πατριωτική Αριστερά**» αν δεν συνειδητοποιήσουν τον κοινωνικό χαρακτήρα των απαιτούμενων επαναστατικών αλλαγών και παραμείνουν σε δήθεν εθνικιστικές (αν όχι και ύποπτες) ανοητολογίες του τύπου ότι πρέπει να μείνουμε στην ΕΕ για να μας ...προστατεύσει από

την Τουρκία κ.λπ. (τη στιγμή που ήδη έχουμε χάσει την εθνική κυριαρχία μας όχι από την ...Τουρκία αλλά από την ΕΕ!) δεν έχουν θέση στο νέο Μέτωπο. Απαιτείται δηλαδή το κτίσιμο μιας πλατιάς αντισυστημικής συμμαχίας, που θα στοχεύει όχι μόνο στην εθνική απελευθέρωση, αλλά **θα θέτει και τις βάσεις** για την κοινωνική απελευθέρωση στο μέλλον. Όμως, το νέο Λαϊκό Μέτωπο Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης δεν σημαίνει απλώς την «ενότητα της αντι-Μνημονιακής Αριστεράς», την καραμέλα που πιπιλίζει μεγάλο μέρος της ρεφορμιστικής Αριστεράς, με την υποστήριξη των ΜΜΕ. Το θέμα δεν είναι να αντικαταστήσουμε ένα «κακό» Μνημόνιο με ένα «καλό», αλλά να μην έχουμε κανένα Μνημόνιο να καθορίζει τις τύχες μας, τώρα αλλά και στο μέλλον, και αυτό είναι αδύνατο να γίνει όσο η χώρα είναι ενσωματωμένη στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, μέσω της ΕΕ. **Η ενότητα της Αριστεράς, επομένως, έχει νόημα μόνο αν στηρίζεται σε κοινούς στόχους και μέσα για την επίτευξή τους, που στοχεύουν στα ΣΥΣΤΗΜΙΚΑ αίτια της πρωτοφανούς σημερινής Κοινωνικής αλλά και Εθνικής εξάρτησης, πραγματικά θα μας βγάλουν οριστικά από την κρίση — και αυτή ακριβώς την ενότητα προτείνουμε.**

6. ΠΟΙΕΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΣΥΝΙΣΤΩΣΕΣ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ;

Η σύμπληξη του Λαϊκού Μετώπου Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης **από πολιτικές δυνάμεις και ανένταχτους που θα αποδέχονταν τους παραπάνω στόχους για την μόνιμη έξοδο από την καταστροφική κρίση και την οικοδόμηση μιας αυτοδύναμης οικονομίας, σαν το πρώτο βήμα στην μακροπρόθεσμη οικοδόμηση μιας απελευθερωτικής κοινωνίας,** θα αποτελούσε αποφασιστικό βήμα στη δημιουργία τόσο των υποκειμενικών συνθηκών, όσο και του πολιτικού υποκειμένου.

Σε αυτό το Μέτωπο θα πρέπει να μετέχουν επομένως όλες οι αντισυστημικές δυνάμεις (είτε είναι οργανωμένες πολιτικές δυνάμεις, είτε συνδικάτα και σύλλογοι, είτε ανένταχτοι), αλλά και όλα τα λαϊκά στρώματα που είναι θύματα της κρίσης και της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης γενικότερα προϋποτιθεμένου βέβαια ότι θα δεσμεύονταν από τους παραπάνω στόχους για την πραγματοποίηση των επαναστατικών αλλαγών που προτείνουμε. Εννοείται ότι οι συνιστώσες πολιτικές δυνάμεις θα διατηρούσαν την **ιδεολογική και οργανωτική αυτονομία τους** ως προς την μελλοντική μορφή κοινωνίας που επιδιώκει η καθεμία και, επομένως, η δέσμευση όλων των συνιστωσών θα ήταν μόνο στους συγκεκριμένους στόχους που αφορούν τα στάδια οικοδόμησης μιας αυτοδύναμης οικονομίας, ενώ για την τελική μορφή της απελευθερωτικής κοινωνίας θα αποφασίσει ο επαναστατημένος λαός στο μέλλον. Επομένως το Μέτωπο αυτό προϋποθέτει **ιδεολογικές και πολιτικές διαφορές μεταξύ των συνιστωσών του εφόσον όμως όλες θα δεσμεύονταν από τους στόχους αυτούς.**

7. ΜΟΡΦΕΣ ΔΡΑΣΗΣ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

A. ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ

Το Μέτωπο θα έπρεπε να ξεκινήσει μια εκστρατεία με εκδηλώσεις σε όλη την Ελλάδα που θα εξηγούσαν γιατί χωρίς την άμεση έξοδο από την ΕΕ (και όχι απλά την Ευρωζώνη) και τα άλλα μέτρα που προτείνουμε δεν είναι δυνατή ούτε η μόνιμη έξοδος από την κρίση ούτε η αποδέσμευση από τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Η μαζική αυτή εκστρατεία θα έπρεπε να συνοδεύεται από τη δημιουργία εναλλακτικών ΜΜΕ που θα απομυθοποιούσαν και θα κατέρριπταν την συστημική προπαγάνδα (εναλλακτικά έντυπα, ραδιόφωνα, κανάλια, διαδικτυακά μέσα κ.λπ.).

Β. ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ

Οργάνωση όλων των ενδιαφερόμενων κατά τόπους και σε εθνικό επίπεδο σε **λαϊκομετωπικούς πυρήνες** που θα οργανώνονταν αμεσοδημοκρατικά και ακόμη και τα μέλη ήδη υπάρχουσών πολιτικών οργανώσεων θα μετείχαν σε αυτούς τους πυρήνες σαν μέλη του ΛΜ και όχι σαν οργανώσεις. Οι πυρήνες αυτοί θα μπορούσαν να αναπτύσσονται γεωγραφικά (πόλεις/ γειτονιές/ χωριά κ.λπ.) ή στον τόπο δουλειάς, εκπαίδευσης κ.λπ. Όλοι αυτοί οι πυρήνες και ανάλογα με την αριθμητική δύναμη των μελών τους θα έπρεπε να συνομοσπονδιοποιούνται στο περιφερειακό επίπεδο και από εκεί στο εθνικό, στέλνοντας εντολοδόχους στα συνομοσπονδιακά όργανα που θα ήταν ανακλητοί

Γ. ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ

Οι μορφές του αγώνα για την επίτευξη αυτών των στόχων θα κυμαίνονταν από ένα κίνημα άγριων απεργιών από κάτω, που θα ξεπερνούσαν τις συνδικαλιστικές ηγεσίες (ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ κλπ) — οι οποίες δεν διανοούνται να θέσουν στόχους σαν τους παραπάνω — μέχρι τις καταλήψεις και, το κυριότερο, την οργανωμένη μαζική άρνηση πληρωμών των χαρατσιών, την άρνηση εφαρμογής περικοπών στην Υγεία, εκπαίδευση κ.λπ. Το Μέτωπο θα μπορούσε να παίξει καθοριστικό ρόλο σε αυτή τη διαδικασία, συντονίζοντας και πολιτικοποιώντας τις απεργίες και άλλες κινητοποιήσεις διαφόρων κλάδων, που θα κλιμακώνονταν σε επαναλαμβανόμενες ανά εβδομάδα 48ωρες απεργίες, οι οποίες θα παρέλυαν την οικονομική και κοινωνική ζωή της Χώρας, και θα οδηγούσαν στον εξαναγκασμό της νέας διακομματικής Χούντας για άμεσες εκλογές.

Στόχος: η εκλογή κυβέρνησης ΛΜ που θα ήταν δεσμευμένη να βάλει σε άμεση εφαρμογή το παραπάνω πρόγραμμα και **να αρχίσει τη διαδικασία για Συντακτική Συνέλευση που θα αποφάσιζε και τη μορφή συστημικής αλλαγής.**